

Päämiehen tervehdys 2.7.2022

Ilkka Korhonen

Sukujuhlassa Äänekoskella

Arvoisat Tuomas Pekanpoika Korhosen jälkeläiset ja heistä lankoutuneet ynnä kaikki muutkin tilaisuuteen saapuneet seuramme toiminnasta kiinnostuneet henkilöt, hyvät läsnäolijat

Kun Orimattilan Hannu Korhonen 1970-luvun puolivälissä alkoi herätellä 60-luvun alkupuolella kuukahtanutta Vanhan Rautalammin Korhosten Sukuseuraa henkiin, olin itse vasta melkein valmis historian maisteri, tosin jo vuosikymmenen alusta alkaen tätä meidän Korhos-sukuamme tutkinut henkilö. Hannun saatua selville, että tällainenkin tyyppi suvusta löytyy, hän otti yhteyttä, ja niinpä tulin innolla mukaan sukuseuraan sen aloittaessa toimintansa tavallaan uudelleen vuonna 1980 järjestetyn vuosikokouksen kautta.

Jo heti tässä vaiheessa pääsin vaikuttamaan seuran toimintaan, kun minut valittiin sukuneuvoston jäseneksi. Tienhaaran Hannes ja Ukkolan Markus toimivat vuorollaan suvun päämiehinä ja vuonna 2004 oli itseni vuoro astua kyseiseen hienoon tehtävään. Ja nyt sitten on tullut minun aikani luopua tuosta 18 vuotta kestäneestä pestistä, jota hoidin käytännössä vasta neljäntenä henkilönä seuran yhtä vailla 70 vuotta kestäneellä taipaleella.

Nämä lähes 20 vuotta ovat olleet kansalaisten sukujuurien etsimisessä vilkastuvaa aikaa, mikä on myös vaikuttanut sukuseurojen toimintaan positiivisesti. Sukututkimuksen suosio on lisääntynyt siis yleisen kiinnostuksen kautta, mutta erityisesti siihen ovat vaikuttaneet asiakirjojen siirtyminen arkistoista kotikoneilla luettaviksi ja valmiiden sukupuiden löytyminen suoraan netistä. Myös DNA on tuonut asiaan vipinää, kun tutkimuksissa voidaan päästä kauas vuosituhansien taakse ja löytää yllättäviäkin sukuyhteyksiä. MTV:n Sukuni salat -sarja on varmasti lisännyt osaltaan yleistä mielenkiintoa viime aikoina.

Omalla päämieskaudellani seura on jatkanut toimintaansa aktiivisesti jäsentensä hyväksi. Heti alkajaisiksi paljastettiin hieno muistomerkki Korhosten kivi, joka pystytettiin, paitsi näinä vuosina 500 vuotta täyttävän kantaisämme Tuomaan niin samalla kaikkien Rautalammin alueen erämaihin asettuneiden uudisraivaajien kunniaksi.

Wanha Tuomas -julkaisumme on 20 vuodessa kehittynyt parikymmentäsivuisesta

mustavalkolehdykstä yli 70-sivuiseksi, korkeatasoiseksi, moderniksi lukupaketiksi. Lehden sisältö on sen sijaan aina ollut mielenkiintoista ja asiantuntijoiden laatimaa. Tästä on osoituksena kaksikin Sukuseurojen keskusliiton sukulehtikilpailussa Seurallemme myöntämää kunniakirjaa.

Sukuseurojen yhteistyö on pikkuhiljaa alkanut toteutua, vaikka korona asiaa onkin sotkenut. Ja kruununa on sitten tietenkin sukukirjamme Rautalammin Korhosten kuusi vanhinta sukupolvea, joka sai hyvät arvostelut sukualan asiantuntijoilta.

Mutta tietenkään sukuseuran toiminta ei ole pelkästään menneiden tapahtumien muistelua ja esivanhempiemme etsimistä. Se on myös samanhenkisten henkilöiden tapaamista ja yhdessäoloa.

Nyt on aika toivottaa onnea ja menestystä tuoreelle suvun päämiehelle, joka sattumalta edustaa samaa Vesantoon juurtunutta Korhos-haaraa kuin kaikki viralliset edeltäjänsäkin. Vesantohan on ollut seuramme kotipaikka "uudestisyntymisestään" lähtien, joten tältäkin kantilta katsoen hänen voi sanoa olevan ihan passeli valinta.

Esitän vielä kiitokseni teille, Vanhan Rautalammin Korhosten sukuseuran jäsenet, jotka tästä yhdistyksestä ovat vuosien varrella tehneet sen, mitä se tänä päivänä on, elinvoimainen, vireä ja aktiivinen, Toivotan kaikille antoisaa sukujuhlaa. Ensi vuonna juhlimme sitten vähän lisää.

Lopetan tervehdykseni sukumme ehkä kuuluisimman jäsenen, Vihta-Paavon runon "Runolaulu omasta elämästäni" alkusäkeisiin:

*Vuosi vanhan vanhentaapi,
kaksi lapsen kasvattaapi
sama se minulle sattui
niin kuin on minun nimeni
niin on ruumiini rakennus
kohta maahan kaatumassa.*